

[Ingerlise Koefoed]

måde nægtes, at den efter vores mening har haft og stadig væk har en meget uheldig indflydelse på hele det øvrige idrætsliv, fordi dens idealer om hurtigere og større og stærkere trænger mere og mere igennem helt ned til bunden af systemet, hvor børnene kommer ind i idrætten.

Vi tager meget stærkt afstand fra, at penge, som i kommunerne skulle komme den brede idræt til gode, går til den professionelle del. Vi synes ikke, at der er noget galt eller underligt i, at en kommune stiller et kommunalt idrætsanlæg til rådighed for en professionel idrætskamp. Jeg kan slet ikke se problemet med, at en bold skulle være en amatørbold på den ene side og en professionel bold på den anden side. Det synes jeg er at sætte diskussionen på spidsen, hvad der ikke er af nogen relevans.

Men vi synes, at det er helt galt, hvis kommunen ved den betaling, den tager for at stille anlægget til rådighed for de professionelle, tager midler fra amatøridrætten. Sådan er det efter vores mening sket i Kolding, når den professionelle fodboldklub højst betaler 25.000 kr. årligt for at benytte det kommunale anlæg og endda beholder sine reklameindtægter for kampene selv, mens kommunen har en udgift på over 80.000 kr. alene ved at gøre banerne klar før og efter de professionelle kampe. Det er rigtigt, som hr. Tinning siger, at Kolding ikke er det eneste sted, hvor den slags ting sker. Det er vigtigt, at vi får set på det.

Både tilsynsrådet for Vejle amt og indenrigsministeren har jo – det er blevet sagt mange gange før – været inde i denne sag, og jeg synes, at de svar, de er kommet med på spørgsmålene om, hvorvidt det er i overensstemmelse med kommunalfuldmagten at bruge skatteyderpenge på denne måde, mildest talt er svævende, og de lyser mildest talt af interesse for i hvert fald ikke at fornærme den professionelle fodbold. Der siges f.eks. en hel del om mulig kommunal sædvane på området – som om det var rimeligt, at der 5 år efter, at den professionelle fodbold kom ind i landet, ikke var skabt klare, generelle regler om, at der bør være vandtætte skodder imellem de penge, offentligheden giver til amatøridræt, og de penge, der bruges til professionel idræt.

Det er blevet sagt heroppefra flere gange i dag, bl.a. af kulturministeren, at hr. Tinning

og VS er for tidligt ude med denne forespørgsel, fordi der stadig ikke foreligger den længe ventede betænkning fra kulturministerens udvalg om eliteidrætten. Jeg synes ikke, at det er for tidligt – tværtimod. Jeg synes, det er vigtigt, at debatten er kommet.

Jeg mener ikke, at hr. Bjørn Elmquist har ret, når han siger, at vi ikke kan komme videre, før vi har fået betænkningen fra eliteidrætsudvalget. Vi kunne godt komme videre allerede ved denne debat, som f.eks. burde resultere i, at der hurtigt blev skabt klare retningslinjer for, hvordan man skelner mellem de professionelle og amatørerne, og hvordan man sikrer sig mod sammenblanding, herunder sammenblanding af midlerne. Så var vi da kommet et lille stykke længere, selv om vi ikke havde løst alle de andre problemer, der er i forbindelse med idrætspolitikken. Man kan på andre områder skelne mellem amatører og professionelle. Er det meget sværere her, end det er inden for teaterverdenen, inden for kunstverdenen? Jeg vil gerne vide, hvorfor det er sværere. Jeg vil gerne have, at man klarer op, hvordan man skal bære sig ad med at skelne.

Jeg synes, det er fantastisk vigtigt, at vi kommer i gang ikke bare med at snakke om det her, men med at løse alle de andre problemer, der er i forbindelse med idrætspolitikken i krisetider, hvor kommunerne jo skærer ned på tilskuddene til idrætten, og hvor den ånd, der hersker i de ledende kredse i dag, er så eliterettet og så professionaliseret, at der er grund til at frygte en større og større interesse for eliten og det professionelle og mindre og mindre omhu og omsorg for alle dem, der først og fremmest kunne have glæde af større muligheder for idræt under muntre og venskabelige former uden stress og uden falsk idoldyrkelse.

Poulsgaard (FP):

Ja, de problemer vi diskuterer her, det er velfærdsproblemer. Gud ske lov, at det danske folketing har tid til at tage sig af sådanne bagateller. Jeg håber så sandelig ikke, at regeringen har ret meget idrætspolitik, for det synes jeg at regeringen skulle holde nallerne fra, og så skulle den lade idrætsforeninger og idrætsorganisationer klare idrætspolitikken. Det er denne fantastiske tro på, at bare staten kommer til, så skal det nok køre, så skal